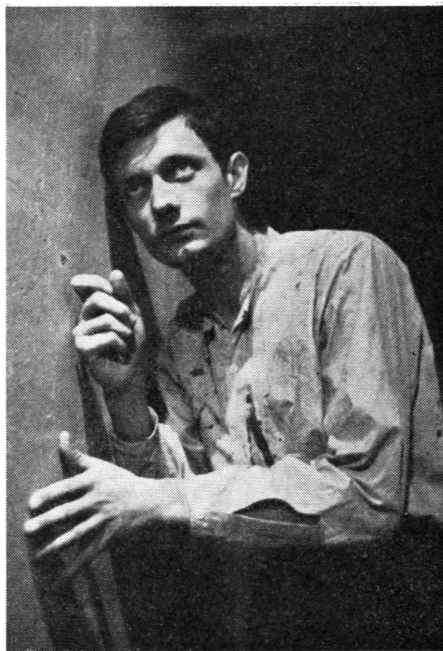

Man introducerer ikke *Robert Bresson*. Ellers rettere sagt, man burde ikke gøre det. Men skønt mange betydelige udenlandske kritikere anser ham for en af filmens største, er denne katolske filmasket lidet kendt i det oplyste Danmark, hvor det metafysiske ofte af de kloge anses for et overstået stadium og af de mindre kloge for den rene kedsommelighed. Det Danske Filmmuseum har vist „Les Anges du péché“ (Syndens Engle) og „Les Dames du Bois de Boulogne“ (Damerne fra Boulogneskoven) – „Institut Français“ har spillet „Journal d'un curé de campagne“ (En Landsbypræsts Dagbog), men de fleste synes at have reageret på filmene med en skepsis, der ikke blot er møttet på Bressons tro, men også på hans æstetik.

Den sidstnævnte form for skepsis er meget forbløffende, ikke mindst når man tager i betragtning, at en film som „Ordet“ også har kunnet begejstre ikke-troende, skønt den som Bressons film i nær kontakt med det religiøse indhold pålægger sig en billeddisciplin, der ligger fjernt fra den kommercielle gennemsnitsfilms „vitalitet“.

Måske er Bresson ganske enkelt sværere at forstå end *Dreyer*. Franskmanden beskæftiger sig med mere komplicerede sjælelige tilstande end danskeren. Menneskefiskeriet i „Les Anges

Jacques Leterrier som Devigny i „Un condamné à mort s'est échappé“. Leterrier er en ung filosofi-studerende; Bresson ønsker at undgå ethvert teatralisk element i sine film: „Jeg vil have det ud af skuespillerne, jeg kan bruge, uden at de bliver sig det bevidst . . .“

ROBERT BRESSONS NYE ARBEJDE

du péché“, kærligheden på trods af ydmygelsen i „Les Dames du Bois de Boulogne“ og menneskekærlighedens martyrium i „Journal d'un curé de campagne“ – alt dette forekommer ikke-katolikker vanskeligt tilgængeligt.

Men måske de filminteresserede i Danmark vil opdage Robert Bresson, om hans nye film – „Un condamné à mort s'est échappé“ (En dødsdom er flygtet), muligvis bliver den endelige titel „Le Ciel t'aidera“ (Himlen hjælper dig) – bliver importeret. Bresson læste i „Figaro Littéraire“ om kommandant *Devigny*, der i 1943 blev dømt til døden af Gestapo, men undslap fra fængslet, og han besluttede at anvende stoffet i en film. Filmen er nu færdig. Det er karakteristisk for instruktøren, at handlingen er koncentreret om cellen og

fængselsgården (ingen højdramatiske effekter), at vægten er lagt på fangens indre liv (det overnaturlige tangeres), at der kun anvendes musik få steder, at man kun indirekte oplever tyskerne (nogle rygge, nogle arme, nu og da deres stemmer), at det hele kort sagt er præget af streng disciplin. Hvad man end vil mene om „Un condamné à mort s'est échappé“ (foreløbig har vi kun læst om den), turde det være givet, at den er kompromisfri. Bresson er ikke blandt dem, der bøjer sig – hellere venter han tålmodigt, til chancen byder sig. En dag skal også nok hans „Lancelot du Lac“ (efter gralslegenden) blive til noget. Og hans film efter *Madame de la Fayette*s roman „Fyrstinden af Clèves“. Det er ikke til at holde ham nede. *Wladimir Winde.*